

Full diocesà

16 de juny del 2024

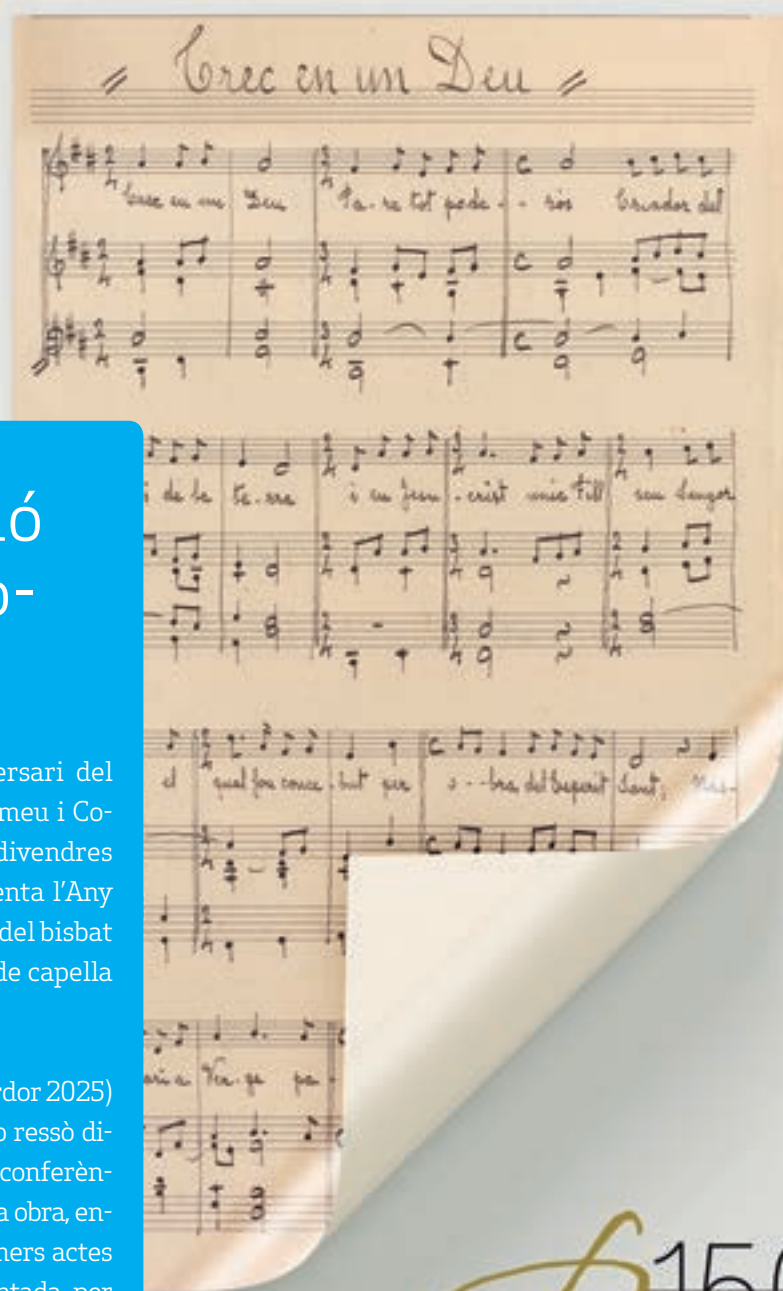
p4 —La Mare de Déu de Joncadella visita la presó de Lledoners

p7 —Noves normes per al discerniment de fenòmens sobrenaturals

Inauguració de l'Any Romeu

Amb motiu del 150è aniversari del naixement de Mn. Lluís Romeu i Corominas (Vic, 1874-1937), divendres vinent, 21 de juny, es presenta l'Any Romeu. Romeu fou prevere del bisbat de Vic, compositor, mestre de capella i organista de la catedral.

L'Any Romeu (juny 2024 – tardor 2025) oferirà una sèrie d'actes amb ressò diocesà que inclourà concerts, conferències i la recuperació de la seva obra, entre altres coses. Un dels primers actes programats serà la missa cantada, per la Coral Canigó, el diumenge dia 30 de juny a la catedral de Vic.

«Quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega»

Diumenge XI durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

(17, 22-24)

Salm responsorial

És bo de lloar-vos, Senyor.

[91]

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

(5,6-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la

més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

(4,26-34)

«Tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos»

El Regne de Déu és com un gra de mostassa

Marcel Nsanzineza, prev.

En l'Evangeli d'aquest diumenge, Jesús utilitza la paràbola del creixement de la llavor i la paràbola del gra de mostassa per a il·lustrar-nos una realitat que no ens és tan coneguda: el Regne de Déu. Per al nostre benefici personal, podríem resumir el missatge d'aquestes dues paràboles amb tres paraules: *vida, creixement i fruit*. El Regne de Déu és la vida, és a dir, una realitat espiritual que no es veu però que és molt activa. Aquesta vida és la vida de Déu en nosaltres. Amb Jesús ressuscitat pertanyem a Déu que ens omple de la seva vida mitjançant els sagraments. El Regne de Déu, com tota la vida, creix contínuament: «*de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, dona fruit*». El Regne de Déu té dins de si mateix tota la força necessària per a desenvolupar-se. Aquesta força que provoca el creixement i la maduració supera el dinamisme de la intervenció de l'home. Deia sant Pau: «*Jo vaig plantar, Apol·ló va regar, però és Déu qui feia créixer. Per això no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer*» (1Co 3,6-7).

La tercera paraula a recordar és «fruits». L'Evangeli parla d'un gra de mostassa, que, un cop sembrat, va creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses. La primera lectura pren una altra imatge per a dir-ho comparant el poble hebreu amb un brot de cedre del Líban que al seu torn es converteix en un cedre magnífic. Mentre els jueus esperaven l'arribada del Regne de Déu amb poder i glòria, Jesús assenyala que els orígens són humils, febles, amagats. A més, la grandesa del Regne de Déu no rau en la destrucció de l'enemic, sinó en l'amplitud per a acollir tothom qui es vulgui convertir. El Regne de Déu no creix per domini, sinó per la seva capacitat d'acollir, com l'arbust de la mostassa aixopluga a les seves branques els ocells que s'hi refugien.

La imatge

Ni collita sense sembrador ni resultat sense esforç. El pagès espera els fruits de la collita al final. Mentrestant, l'acció de la terra, tota sola, que va impulsant les etapes del desenvolupament. Falta finor per a descobrir l'acció de Déu en el creixement personal i en l'obra que el seu Esperit impulsa en nosaltres. Per això donem gràcies a Déu en tota ocasió, i no ens posem medalles.

Camp de blat (1879). Renoir

Agenda

Lit. hores: Setmana III

17 dilluns

—Sts. Manuel, Sabel i Ismael mrs.
1R 21,1-16/Salm 5/Mt 5,38-42

18 dimarts

—Sant Marcel·lí de Roma
1R 21,17-29/Salm 50/Mt 5,43-48

19 dimecres

—Sant Romuald, abat
—Sts. Gervasi i Protasi, germans mrs.
2R 2,1.6-14/Salm 30/Mt 6,1-6.16-18

20 dijous

—Sant Silveri, papa
Sir 48,1-15/Salm 96/Mt 6,7-15

21 divendres

—Sant Lluís Gonzaga, jesuïta
—Santa Colàgia de Barcelona, mercedària
2R 11,1-4.9-18.20/Salm 131/Mt 6,19-23

22 dissabte

—Sant Joan Fischer, cardenal mr.
—Sant Tomàs More, mr.
2Cr 24,17-25/Salm 88/Mt 6,24-34

23 diumenge XII durant l'any/cicle B

—Santa Alícia, mr.
Jb 38,1.8-11/Salm 106/2C 5,14-17/
Mc 4,35-41
Vigília de Sant Joan: Jr 1,4-10/Salm 70/1Pe 1,8-12/Lc 1,5-17

La Mare de Déu de Joncadella visita la presó

La imatge de la Mare de Déu de Joncadella, patrona dels captius, va anar en processó el dissabte dia 25 de maig fins al centre penitenciari de Lledoners, acompanyada per alguns feligresos, el custodi del temple, Mn. Manel López, i el bisbe de Vic, Romà Casanova, que hi oficiar una missa per als interns. Molts d'ells van participar en l'eucaristia i posterior pro-

cessó pels patis de la presó, un fet insòlit que despertà molta curiositat i admiració. Els cants a la Verge Maria i la devoció de voluntaris i interns van ajudar a celebrar l'any marià, que commemora al llarg d'aquest 2024 els tres quarts de segle de la restitució, després de la seva destrucció, de la imatge de la patrona del Pla de Bages, i que es veïna del centre penitenciari.

Reobre al culte la Sagrada Família de la Bauma

Després de gairebé trenta anys sense celebracions regulars, l'església modernista de la Sagrada Família de la Bauma, a Castellbell i el Vilar, va reobrir les seves portes per a la missa de Pentecosta. Des de llavors, només s'hi havien oficiat alguns actes esporàdics, com defuncions o casaments. Foto: Amics de l'església de la Bauma.

Mn. Lluís Romeu i Corominas, apòstol de la música sagrada

Prevere, músic, compositor i organista. Fill il·lustre de Vic

Format inicialment a l'Escola Municipal de Música de Vic per part del mestre Lluís Jordà, des de molt jove ja va destacar per les seves qualitats musicals i començà a tocar l'orgue a l'església de Sant Domènec.

Ordenat sacerdot l'any 1898 pel bisbe Morgades, continuà els seus estudis a Barcelona amb els mestres Ribera i Pedrell i fou nomenat organista de la parròquia de la Bonanova.

L'any 1901 guanyà les oposicions de mestre de capella de la catedral de Vic, càrrec que exercí fins l'any 1920, quan, per motius de salut, passà a ocupar la plaça d'organista.

En la seva producció de joventut ja s'endevina la seva sòlida formació, però serà amb la promulgació del *motu pro-*

prio de sant Pius X sobre la música litúrgica i en la fidel i enèrgica aplicació que en va fer a la diòcesi el bisbe Torras i Bages quan Mn. Romeu forjarà el seu estil personal, consolidant la seva convicció que el cant gregorià i el cant popular són la font d'inspiració i el model de tota música. La seva relació amb personalitats com Lluís Millet i molts altres músics i entitats, com l'Orfeó Català i l'Orfeó Vigatà, seran determinants en els seus ideals i estil.

Ara bé, on Mn. Romeu —sensible a la recomanació de Torras i Bages de «fer música per als humils»— assoleix el cim del que es podria definir com el seu estil és en les cançons, sobretot marianes, i en cants tan vius encara com el «Crec en un Déu», els goigs, himnes, misses, cançons populars i tantes altres obres. La llista no s'acabaria: poemes com «El gira-sol» o el «Sant Nom de Maria», amb lletra del príncep dels nostres poetes, Mn. Jacint Verdaguer, són pures joies musicals que interpreten, fins i tot amb un cast lirisme, el contingut altament poètic i teològic del gran Mossèn Cinto.

El llegat de Mn. Romeu es troba dipositat a l'arxiu de l'Orfeó Català, pendent encara de revisió i de rescatar de l'oblit tot el que sigui possible per a aprendre del seu estil, tan flairós de religiosa catalanitat, com a font d'inspiració de qui ha estat guia insuperable i «Apòstol de la música sagrada».

Activitats de l'Any Romeu:

· Divendres, 21 de juny (Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic, 7 de la tarda): Inauguració de l'Any Romeu, amb una conferència a càrrec de Mons. Valentí Miserachs i l'actuació de la Coral Canigó.

· Diumenge, 30 de juny (Catedral de Vic, 2/4 de 12 del migdia): Missa. La Coral Canigó interpretarà la «Missa del Centenari de Balme» i altres obres de Mn. Romeu. Seguidament, al claustre de la catedral es farà una ofrena floral on reposen les seves despulles.

El ventre de lloguer: quan un nen enlloc d'un do és objecte de contracte

Declaració «Dignitas infinita» (VII)

La maternitat subrogada (popularment, «ventre de lloguer») és un procés en el qual una dona (la gestant subrogada o portadora) porta i dona a llum un nadó per a una altra persona o parella (els futurs pares). Hi ha dos tipus principals de maternitat subrogada:

Subrogació tradicional: La gestant subrogada utilitza el seu propi òvul, que és fertilitzat amb l'esperma del futur pare o d'un donant. En aquest cas, la gestant subrogada és la mare biològica del nen.

Subrogació gestacional: La gestant subrogada no té cap vincle biològic amb el nadó. Un embrió, creat mitjançant fertilització in vitro (FIV) utilitzant l'òvul i l'esperma dels futurs pares o de donants, és implantat a l'úter de la gestant subrogada. Als Estats Units aquesta pràctica està legalitzada i és comuna, així com al Canadà, Regne Unit i Austràlia. En canvi, a la resta d'Europa la majoria de països opten per la prohibició o la restricció estricta. A Espanya és il·legal, però hi ha casos d'espanyols que ho realitzen a l'estranger, fet que ocasiona problemes i desafiaments legals a la tornada.

L'Església, com recull *Dignitas infinita*, també es posiciona en contra de la pràctica de la maternitat subrogada, mitjançant la qual el nen es converteix en un simple objecte. A aquest respecte, les paraules del papa Francesc són molt clares: «Considero deplorable la pràctica de l'anomenada maternitat subrogada, que ofèn greument la dignitat de la dona i de l'infant; i

es basa en l'explotació de la situació de necessitat material de la mare. Un fill és sempre un do i mai l'objecte d'un contracte. Per això, faig una crida perquè la comunitat internacional es compromet a prohibir universalment aquesta pràctica.»

El nen té dret, en virtut de la seva dignitat inalienable, a tenir un origen plenament humà i no induït artificialment, i a rebre el do d'una vida que manifesti, al mateix temps, la dignitat de qui la dona i de qui la rep. El reconeixement de la dignitat de la persona humana implica també el reconeixement de la dignitat de la unió matrimonial i de la procreació humana en totes les seves dimensions. En aquest sentit, el desig legítim de tenir un fill no pot convertir-se en un «dret al fill», que no respecti la dignitat del propi fill com a destinatari del do gratuït de la vida.

La pràctica de la maternitat subrogada viola, al mateix temps, la dignitat de la dona, que o es veu obligada a això o decideix lliurement sotmetre-s'hi. Amb aquesta pràctica, la dona es desvincula del fill que creix en ella i es converteix en un simple mitjà al servei del benefici o del desig arbitrari d'altres.

Els Estats Units i Europa varien en l'enfocament legal i ètic d'aquesta pràctica

La Pel·lícula

El miracle de la Mare Teresa arriba a Tous

Dirigida per Kamal Musale

Avui, diumenge dia 16 de juny, a les 19,40h, i diumenge vinent, dia 23, a les 17,30h, es podrà veure al cinema de Sant Martí de Tous (carrer Indústria, 3), a la comarca d'Anoia.

Suïssa, 2022

Director: Kamal Musale.

Intèrprets: Banita Sandhu i Jacqueline Fristchi-Cornaz.

Biogràfic.

No us perdeu «Teresa i Kavita», una pel·lícula que explora les vides de dues dones apassionades i d'una integritat incondicional, entreteixides a través de diverses generacions. Ambdues dones aconsegueixen dur a terme la seva vocació malgrat els seus seriosos dubtes personals. Descubrim una nova dimensió de la Mare Teresa com la dona darrere el mite i com inspira la impetuosa Kavita, una jove anglesa d'ascendència índia, a descobrir l'amor i la compassió veritables en la Calcuta actual. Una història commovedora i inspiradora que no us podeu perdre!

Noves normes per al discerniment dels fenòmens sobrenaturals

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe ha actualitzat les normes per al discerniment de presumptes fenòmens sobrenaturals. El document, publicat el dia 17 de maig, va entrar en vigor al cap de dos dies, festa de Pentecosta. El text inclou una presentació del cardenal prefecte Víctor Manuel Fernández i una introducció amb sis possibles conclusions. Les noves normes permeten pronunciaments més ràpids respectant la devoció popular i, en general, ja no involucren l'autoritat de l'Església en la definició oficial de la sobrenaturalitat d'un fenomen que requereix molt temps per a ser estudiat en profunditat.

Una altra novetat és la major implicació del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe, que haurà d'aprovar la decisió final del bisbe i podrà intervenir *motu proprio* en qualsevol moment. Aquest canvi es deu a la dificultat de circumscriure a nivell local fenòmens que sovint tenen dimensions nacionals o globals. La raó principal de les noves normes és l'experiència del segle passat, en què els bisbes locals van declarar molt ràpidament la sobrenaturalitat de fenòmens que posteriorment foren considerats de manera diferent pel Sant Ofici.

El text introduït pel cardenal Fernández destaca els fruits espirituals positius que aquests fenòmens poden produir, però també alerta sobre els perills que poden sorgir, com els beneficis personals, la fama i els abusos. Les noves normes pretenen protegir els fidels i garantir un discerniment més acurat. Els procediments indiquen que el bisbe ha d'examinar el cas i sotmetre'l a l'aprovació del Dicasteri, abstenint-se de fer declaracions públiques sobre l'autenticitat o sobrenaturalitat fins que es tingui una decisió ferma.

Els criteris positius per al discerniment inclouen la credibilitat de les persones implicades, l'ortodòxia doctrinal del fenomen i els fruits de vida cristiana. Entre els criteris negatius es troben possibles errors doctrinals, la recerca de beneficis personals i actes greument immorals. Qualsevol que sigui la determinació final, el bisbe té el deure de continuar vigilant el fenomen i les persones implicades.

Amb aquestes noves normes, l'Església podrà discernir millor la presència de signes de l'acció divina en presumptes fenòmens sobrenaturals i protegir els fidels dels perills que puguin sorgir.

Creà l'home i la dona (Gn 1,27)

Romà Casanova, bisbe de Vic

És de gran importància per a la relació home-dona una correcta comprensió de la complementarietat dels sexes, que no afecta la sola genitalitat, sinó que impregna tota la persona, amb les maneres diferents d'actuar i de percebre la realitat. Aquesta diferència, més que incompatibilitat el que ofereix és la complementarietat necessària per a la realització personal dels esposos i, des d'aquesta, dels fills. La dona, en el pensament i voluntat del Creador, està modelada amb vista a la maternitat. Aquest do de ser portadora de vida proporciona a la dona una visió més personal, la qual cosa la fa més propícia a la intimitat, al trobament de tu a tu, als sentiments. En canvi, la masculinitat tira més a l'exterior, a la independència, a la cosa pública.

L'amor mutu és la terra ferma sobre la qual els fills poden edificar els seu futur

La complementarietat en la vida matrimonial fa que l'home hi aportï, principalment, els valors de la protecció i la seguretat; i la dona, l'ètica de la cura i de la humanització. La presència tant de l'home com de la dona en el creixement i educació dels fills és necessària. L'estimació mútua dels esposos constitueix la base de la maduresa afectiva. No menystinguem mai la petjada del pare, que és inesborrable. La tendresa i la fortalesa de l'home és l'exemple necessari per a l'autèntica educació dels infants i joves. La masculinitat autèntica, capaç d'estimació i fortitud, ajuda a créixer adequadament, tant els nois com les noies. Contràriament, l'absència de paternitat pot ésser causa d'angoixa i fins i tot de problemes personals o socials en el futur.

En la base d'aquesta complementarietat de l'home i la dona hi ha la gran premissa que les persones humanes no hem estat creades per a estar soles. L'atracció dels sexes i l'amor ens fan sortir de nosaltres mateixos per a anar a trobar-nos amb l'altre. Aquesta eixida de si mateix és camí de la recerca fonamental del cor de l'home: el trobament amb Déu. El camí de l'amor mutu demana deixar els vincles de sang: *Per això, l'home deixarà el pare i la mare i s'unirà a la seva dona i seran tots dos una sola carn* (Gn 2,24). Aquesta és la terra ferma sobre la qual els fills poden edificar els seu futur. El llegat millor que els pares poden oferir als seus fills són arrels i ales. Arrels, per a entendre qui són i d'on venen, i ales, per a poder volar amb llibertat; procedència i futur per a llançar-se a l'aventura de la vida. El gran ensenyament que el pare i la mare han d'oferir als seus fills és el de sortir de la idolatria del jo i de l'esterilitat de l'individualisme.

